

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **P. V.**, bytem, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2016, č. j. KUZL-8745/2016, sp. zn. KUSP-58558/2015/DOP/Ků,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2016, č. j. KUZL-8745/2016, sp. zn. KUSP-58558/2015/DOP/Ků (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo k odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Holešov (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 29. 7. 2015, č. j. HOL-7759/2015/DS/Hra, sp. zn. DS-2099/2015-172 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) změněno v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu tak, že skutková věta výroku o vině nově zní tak, že žalobce je vinen tím, že dne 4. 4. 2015 v čase 10:56 hod. v obci Holešov na ulici Palackého ve vzdálenosti 376,3 m od benzinové čerpací stanice ve směru křižovatky ulice Palackého a ulice 6. května ve směru jízdy od centra města

Holešova při řízení motorového vozidla zn., překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, která je v daném úseku stanovena na 50 km/h, neboť mu byla silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI, naměřena rychlost jízdy 63 km/h, což po zohlednění možné odchylky měřicího přístroje v rozmezí +/- 3 km/h z celkově naměřené rychlosti znamená, že mu byla naměřena nejnižší rychlost jízdy 60 km/h, a tím překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy o 10 km/h.“ Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Za spáchání daného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

Žalovaný nejprve zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení. Dále uvedl, že z obsahu přestupkového spisu a svědeckých výpovědí zasahujících policistů nepochybně vyplývá, že je vozidlo zachycené na výstupní fotodokumentaci z použitého rychloměru totožné s vozidlem žalobce tov. zn. Záměnu vozidel tedy vyloučili nejen policisté, ale také samotná fotodokumentace, ze které je zřejmé, že je na ní zachyceno vozidlo, jehož tvar odpovídá vozidlu tov. značky Pokud žalobce namítá, že je na pořízeném snímku zachyceno také další vozidlo, to svým tvarem a rozměry připomíná terénní typ vozidla, pročež nemohlo být zaměněno. Co se týče provádění měření, žalovaný se dále neztotožnil s argumentací žalobce, že umístění záměrného kříže na měřeném vozidle není rozhodující, neboť se jedná o standardní postup, který je správním orgánům znám z jejich úřední činnosti. Z toho důvodu žalovaný neprováděl důkaz vyjádřením výrobce použitého rychloměru, neboť jej považoval za nadbytečný. Stejně tak žalovaný nepřisvědčil námitce žalobce, že měření neproběhlo správně kvůli tomu, že bylo prováděno ve vzdálenosti 376,3 metrů, protože použitý rychloměr umožňuje provádět měření až do vzdálenosti 400 metrů. V rozhodný den byla navíc dobrá viditelnost, což ostatně shodně potvrdili také vyslechnutí policisté.

Následně se žalovaný zabýval námitkou žalobce, že výňatek z návodu k použitému rychloměru byl do správního spisu založen až poté, co se zmocněnec žalobce vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí, přičemž nebyl v tomto smyslu znovu dle ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), poučen. K tomu žalovaný uvedl, že se sice jedná o pochybení prvostupňového správního orgánu, ale to nezasáhlo do procesních práv žalobce, neboť se prostřednictvím svých zmocněnců (v průběhu řízení bylo postupně zmocněno více osob) k technickým parametrům použitého rychloměru vyjadřoval, resp. těmito údaji ve svém odvolání argumentoval. Ve vztahu k věrohodnosti výpovědi policistů dále žalovaný uvedl, že shodně vyloučili záměnu měřeného vozidla, přičemž žalobce nepředestřel žádné skutečnosti, které by prokazovaly, že by policisté vozidlo ztratili z dohledu. Samotná fotodokumentace navíc se svědeckými výpověďmi policistů koresponduje. Pokud žalobce namítal, že odměňování příslušníků Policie ČR je odvislé od počtu udělených pokud, žalovaný poukázal na skutečnost, že bez ohledu na relevantnost těchto informací prováděli v projednávané věci měření rychlosti strážníci Městské policie Holešov, kteří nemají žádný zájem na výsledku řízení a k žalobci nemají osobní vztah. Projednání přestupku navíc z jejich strany probíhalo standardním způsobem.

Dle názoru žalovaného tedy prvostupňový správní orgán zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností, svědčících o tom, že jednání žalobce naplnilo formální i materiální stránku přestupku. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti je jednou z nejčastějších příčin mnoha dopravních nehod a může mít závažné důsledky, což žalovaný demonstroval rovněž na modelové situaci zabývající se problematikou prodloužení brzdné dráhy. Závěrem nicméně doplnil, že byl nucen přistoupit ke změně prvostupňového rozhodnutí doplněním skutkové

věty výroku o vině, a to nejen konkretizací místa spáchání přestupku v podobě „ve vzdálenosti 376,3 metrů od benzinové čerpací stanice“, ale také upřesněním toho, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 10 km/hod, a to při zohlednění odchylky ± 3 km/hod., nikoliv ± 3 %, jak nesprávně uvedl prvostupňový správní orgán. Tyto změny skutkové věty výroku však nic nemění na tom, že se žalobce daného přestupku dopustil. Co se týče uložené sankce, ta byla dle názoru žalovaného uložena v souladu se zákonem a v rozsahu, který by měl zajistit její preventivní, sankční a výchovné působení.

III. Žaloba

Žalobce v žalobě nejprve namítal, že během správního řízení nebylo vyjma svědeckých výpovědí zasahujících policistů provedeno žádné dokazování, resp. listiny založené ve spise nebyly jako důkazy řádně provedeny. Z toho důvodu žalobce nemohl vědět, jaké podklady ve spise považoval prvostupňový správní orgán za relevantní pro účely vydání prvostupňového rozhodnutí, čímž mu bylo znemožněno, aby vůči nim uplatnil adekvátní procesní strategii. Tímto postupem tedy dle jeho názoru prvostupňový správní orgán zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, která nemůže být zhojena až ex post činností žalovaného, který hodnotil některé listiny založené ve spise nejen samostatně, ale také ve vzájemné souvislosti, neboť tím fakticky nahradil činnost prvostupňového správního orgánu. Žalobce dále nezpochybnil, že žalovaný je obecně oprávněn v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tím však nelze zhojit jeho nepřezkoumatelnost, když sám žalovaný dokazování neprovedl, přestože jednotlivé listiny založené ve spise hodnotil. Změnou prvostupňového rozhodnutí tak žalovaný dle názoru žalobce nahradil činnost prvostupňového správního orgánu, čímž porušil zásadu dvojinstančnosti řízení a odepřel mu realizaci práva na podání odvolání. Bez ohledu na tyto skutečnosti pak žalobce poukázal na listinu založenou ve spise, označenou jako „*Návrh úseků k měření rychlosti Městskou policií Holešov pro rok 2015*“, která nebyla jako důkaz provedena a ani jeden ze správních orgánů se k ní nevyjádřil. Jedná se však o zásadní listinu, neboť závazně stanovuje, zda byli policisté oprávněni provádět v daném místě měření rychlosti či nikoliv.

Žalobce dále v žalobě uvedl, že dle jeho názoru bylo neprovedení důkazu výše uvedenou listinou záměrem správních orgánů, neboť nebyla v rozhodné době platná. Žalobce v tomto ohledu poukázal na skutečnost, že z obsahu listiny není patrné, kým byla schválena, popř. na ní absentuje razítko Policie ČR. Platnost nemůže být spolehlivě dovozena pouze z ručně vepsané věty, že byla listina vyhodnocena a schválena v plném rozsahu dne 4. 12. 2014, přestože je opatřena podpisem blíže nespecifikované osoby. Pokud by se prokázalo, že listina nebyla v rozhodné době platná, pak by nebylo možné považovat za platné ani výsledky měření rychlosti, na základě kterých byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku. Žalobce se k obsahu listiny nemohl ve správním řízení dostatečně vyjádřit, neboť nebyla jako důkaz provedena, ani jinak z obsahového hlediska posouzena. Kromě toho žalobce namítal absenci údaje o formě zavinění ve výroku prvostupňového rozhodnutí, přestože se jedná o jednu z obligatorních náležitostí. V tomto kontextu poukázal na skutečnost, že toto pochybení pro něj v budoucnu může mít negativní důsledky např. ve vztahu k zaznamenávání bodů do registru řidičů, do kterého by mohl být potenciálně prováděn zápis pouze úmyslně spáchaných přestupků. Výrok rozhodnutí obsahující údaj o formě zavinění by tak mohl mít pro žalobce v jiných řízeních zásadní vypovídací hodnotu. Kromě toho je forma zavinění uváděna v evidenční kartě řidiče, jejíž obsah může mít pro žalobce z hlediska formy zavinění zásadní vliv také v jiných (soukromoprávních) vztazích.

Kromě výše uvedeného považoval žalobce za liché úvahy správních orgánů ohledně výše sankce a související otázky zavinění. Dle jeho názoru nelze vycházet z předpokladu, že

se žalobce jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil ve formě vědomé nedbalosti (v žalobě je nejspíše nedopatřením uvedena nevědomá nedbalost), a to pouze s odkazem na obecný závěr, že rychlost jízdy je zcela ovlivněna řidičem vozidla. V případě vědomé nedbalosti by totiž příslušný správní orgán musel prokázat, že pachatel o překročení nejvyšší dovolené rychlosti věděl, což se v projednávané věci nestalo. Dále žalobce namítal, že nebyla dostatečně vyvrácena možnost záměny měřeného a policisty zastaveného vozidla, neboť z pořízené fotodokumentace je pouze zřejmé, že byla záměrným křížem označenému vozidlu naměřena rychlost 63 km/hod., aniž by byla z pořízeného snímku rozpoznatelná registrační značka či jiné identifikační znaky vozidla. Žalobce navíc namítal, že za ním jelo jiné vozidlo tov. značky, které mohlo být fakticky změřeno. Dle názoru žalobce nevyvrátily pochybnosti o záměně vozidel ani svědecké výpovědi policistů, kteří disponovali pouze výstupem z použitého rychloměru, který byl nekvalitní. Policista Š. navíc vozidlo pozoroval skrze displej použitého rychloměru.

K tomu žalobce doplnil, že ani nemohlo být objektivně změřeno jeho vozidlo ve vzdálenosti 376,3 metrů, protože vyjížděl z parkoviště obchodního domu Tesco, které je od uvedené benzinové čerpací stanice vzdáleno toliko 170 metrů. K prokázání této skutečnosti žalobce navrhl výslech jeho spolujezdců V. Ř. a J. P. V této souvislosti poté vyslovil pochybnost, že měřené vozidlo odbočilo z hlavní silnice na uvedené parkoviště a policisty bylo nedopatřením zastaveno jeho vozidlo. Žalobci nelze klást za vinu, pokud se v tomto duchu nevyjádřil již do oznámení přestupku, neboť si toho nemohl být vědom a jedná se o právo obviněného z přestupku. Mimo to žalobce navrhoval provedení důkazu návodem k obsluze rychloměru, neboť je výstupní fotodokumentace nekvalitní, a to vlivem výrazného překročení optimální vzdálenosti měření. Tato námitka nebyla ve správním řízení nijak vypořádána a důkaz nebyl bez odůvodnění proveden. Dle názoru žalobce nebylo dále ve výroku prvostupňového rozhodnutí dostatečně konkretizováno místo spáchání přestupku, což znemožňuje určit, zda k měření rychlosti došlo v úseku, na kterém jej je dle dotčené listiny Městská policie Holešov oprávněna provádět. Tento nedostatek nebyl odstraněn ani změnou prvostupňového rozhodnutí, neboť žalovaný příslušnou benzinovou čerpací stanicí nijak blíže neidentifikoval. Závěrem žalobce uvedl, že správní orgány nepochybně hodnotily jiný přestupek, neboť překročení nejvyšší dovolené rychlosti pouze o 10 km/hod. není natolik závažným a společensky škodlivým jednáním.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se ve svém vyjádření postupně zabýval jednotlivými žalobními námitkami. Co se týče otázky neprovedení důkazu listinami založenými ve spise, odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které se postup stanovený v ust. § 53 odst. 6 správního řádu neuplatní na listiny, které jsou po celou dobu správního řízení obsahem spisové dokumentace a účastníci řízení mají možnost se s nimi seznámit. Jejich čtení či sdělení obsahu by totiž v řízení nepředstavovalo žádnou přidanou hodnotu. Žalobce, popř. jeho zmocněnec, navíc byl s jednotlivými listinami seznámen, bez ohledu na to, že prvostupňový správní orgán k jejich protokolaci při ústním jednání nepřistoupil. Dle názoru žalovaného prvostupňový správní orgán uvedl, že kterých podkladů při vydání rozhodnutí vycházel a jak je hodnotil. Případné pochybnosti pak žalovaný v napadeném rozhodnutí odstranil. Tento postup není problematický, neboť správní řízení tvoří jeden celek. Námitka žalobce, že nemohl vědět, které podklady byly považovány za relevantní, působí podle žalovaného nelogicky také z důvodu, že sám žalobce se k nim v průběhu řízení opakovaně vyjadřoval. Práva žalobce pak nebyla porušena ani pochybením prvostupňového správního orgánu, který jej opětovně nevyzval k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, poté co je doplnil o výňatek z návodu k obsluze použitého rychloměru, neboť žalobci byl jeho obsah znám.

Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou žalobce vůči změně prvostupňového rozhodnutí, a to co se týče skutkové věty výroku o vině. V tomto ohledu žalovaný připomněl, že správní řízení tvoří jeden celek. Pokud tedy odvolací správní orgán považuje rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za přezkoumatelné, není žádného důvodu, proč by nemohl jeho argumentaci doplnit, neboť takový postup není v neprospěch žalobce a nemá za následek tzv. překvapivé rozhodnutí, proti kterému se již nelze odvolat. Co se týče žalobcem namítaného opomenutí navrženého důkazu, žalovaný poukázal na skutečnost, že se jedná o nepochopení daného pojmu. Pokud se správní orgány výslovně nevyjádřily k listině označené jako „*Návrh úseků měření Městskou policií Holešov 2015*“, bylo tomu tak proto, že daná listina byla správnímu orgánu doručena jako součást policejního spisu a ohledně její pravosti a obsahu nepanovaly důvodné pochybnosti, přičemž ani žalobce v tomto ohledu ve správním řízení ničeho nenamítal. S obsahem dané listiny byl navíc seznámen během ústního jednání ve věci. Pokud měl námitky, měl je vznést již v průběhu správního řízení. Nelze po správních orgánech spravedlivě požadovat, aby kroky žalobce předvíдалy či dokonce pro tyto účely aktivně opatrovaly důkazy. Dále žalovaný ve vztahu k otázce zavinění uvedl, že povinnost uvádět do výroku rozhodnutí formu zavinění byla uzákoněna až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Co se týče samotného stanovení subjektivní stránky přestupku, žalovaný připustil pochybení prvostupňového správního orgánu, které však nemá vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

Závěrem vyjádření k žalobě se žalovaný zabýval námitkami ohledně skutkového stavu. Předně označil za nedůvodnou námitku, že během měření a následné silniční kontroly došlo k záměně vozidel. Tento závěr je totiž vyvrácen pořízenou fotodokumentací a konzistentními svědeckými výpověďmi policistů. Záměna nebyla ani možná, neboť dle pořízeného snímku se za vozidlem žalobce nacházelo v době měření pouze jedno vozidlo, a to zcela jiného typu. Co se týče samotných policistů, žalovaný poukázal na skutečnost, že jsou k měření rychlosti proškoleni a ze zjištěných skutečností nevyplývá, že by ztratili měřené vozidlo z dohledu, a to až do okamžiku jeho zastavení. Kromě toho žalobce namítal, že nemohlo být jeho vozidlo změřeno ve vzdálenosti 376,3 metrů, neboť na danou pozemní komunikaci vjížděl z parkoviště obchodního domu Tesco, které je od měřicího stanoviště ve vzdálenosti 170 metrů. Toto tvrzení označil žalovaný za účelové, a to také z důvodu, že bylo uplatněno až v žalobě a je v rozporu se svědeckými výpověďmi policistů. Stejně tak není podle žalovaného důvodná ani námitka brojící proti nedostatečnému určení místa spáchání přestupku. V tomto kontextu žalovaný poukázal na změněnou skutkovou větu výroku o vině prvostupňového rozhodnutí, přičemž do vyjádření k žalobě vložil printscreen z aplikace google maps, zachycující rovněž místo spáchání přestupku nezaměnitelným způsobem. Co se týče stanovení místa měření, žalovaný doplnil, že se v daném místě nachází pouze jedna benzinová čerpací stanice, což vylučuje její záměnu s jinou. Kromě výše uvedeného poté žalovaný považoval za irelevantní tvrzení žalobce, že se správní orgány vyjadřovaly ohledně závažnosti přestupku k jinému jednání, neboť překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 10 km/hod. v obci může nepochybně v případě dopravní nehody mít za následek škody na majetku či újmu na zdraví. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku, výstupní fotodokumentace a úřední záznam ze dne 7. 4. 2015, z jejichž obsahu je patrné, že dne 4. 4. 2015 v 10:56 hod. bylo policejní hlídkou prováděno na ulici Palackého v Holešově měření rychlosti rychloměrem MicroDigicam LTI, v rámci kterého byla u vozidla žalobce naměřena rychlost 63 km/hod, a to ve vzdálenosti 376,3 metrů od stanoviště měření. Při provádění následné silniční kontroly a sepisu oznámení přestupku se do něj žalobce odmítl vyjádřit a podepsat. Kromě toho je ve

spise založen v rozhodné době platný ověřovací list použitého rychloměru, listina obsahující seznam úseků k měření rychlosti Městskou policií Holešov pro rok 2015, osvědčení o školení policistů k používání daného rychloměru, výpis evidenční karty řidiče a výňatek z návodu k obsluze použitého rychloměru zabývající se technickými parametry (do spisu vložen až před vydáním prvostupňového rozhodnutí, a to dne 20. 7. 2015). Zmocněnec žalobce A. M. zmocněnec do protokolu při ústním jednání uvedl, že se s obsahem správního spisu seznámil, přičemž dle jeho názoru výstupní fotodokumentace z rychloměru neprokazuje překročení nejvyšší dovolené rychlosti, neboť není vozidlo označené záměrným křížem dobře identifikovatelné a není zřejmé, zda nemohlo být změřeno vozidlo jedoucí za ním. Dle názoru zmocněnce dále měření proběhlo ve vzdálenosti větší, než umožňuje návod k obsluze, pročez navrhl jeho provedení jako důkazu, spolu se svědeckou výpovědí policistů.

Za účelem provedení dalšího dokazování bylo nařízeno nové ústní jednání na den 25. 6. 2015, ke kterému se kromě předvolaných policistů na základě substituční plné moci dostavila paní L. K. (dále jen „substitut“). Policista Š. k věci vypověděl, že k žalobci nemá žádný osobní vztah. Následně popsal průběh měření rychlosti a následné silniční kontroly v souladu s listinami založenými ve spise. Zejména uvedl, že měření rychlosti probíhalo na vzdálenost 300-500 metrů na ulici Palackého, přičemž vozidlo žalobce (.....) bylo změřeno před odbočkou k obchodnímu domu T. Po jeho zastavení byl žalobce legitimován a se sdělením o spáchání přestupku nesouhlasil. K následně položeným otázkám policista Š. mimo jiné uvedl, že obsluhoval daný rychloměr a v rozhodný den byla dobrá viditelnost, přičemž měření probíhalo standardním postupem. Vozidlo žalobce bylo neustále v dohledu a nikam neodbočilo, ani před ním nejelo jiné vozidlo. Dále vyloučil, že by mohlo dojít k záměně vozidel. Spolu se žalobcem sice cestovaly ještě další osoby, ale jejich počet si svědek nepamatoval.

Policista Složil poté v rámci své svědecké výpovědi popsal průběh měření a silniční kontroly ve shodě s policistou Š., přičemž dále vypověděl, že v rozhodný den bylo sice oblačno, ale viditelnost dobrá. Měření probíhalo standardním způsobem, a to na schváleném stanovišti. K záměně vozidel, resp. náhlému zastavení či odbočení měřeného vozidla dle policisty Složila dojít nemohlo. Stejně tak potvrdil, že měřené vozidlo bylo po celou dobu v dohledu. Co se týče legitimace žalobce jako řidiče vozidla, k těmto otázkám se svědek vyjádřit nemohl, neboť dané úkony prováděl policista Š.. Kromě popisu průběhu měření rychlosti dále svědek Složil v reakci na dotaz substituta uvedl, že si nepamatuje počet osob ve vozidle, ale jednalo se o vozidlo tov. značky V rámci ústního jednání pak bylo substitutovi žalobce umožněno nahlédnout do spisu a byly mu poskytnuty kopie protokolů z ústních jednání, což stvrdil svým podpisem.

V návaznosti na provedení dalších důkazů bylo prvostupňovému správnímu orgánu doručeno dne 8. 7. 2015 vyjádření žalobce, ve kterém uvedl, že ani po provedení svědeckých výpovědí policistů nebyla odstraněna pochybnost o tom, zda bylo skutečně změřeno vozidlo žalobce, neboť pořízená fotodokumentace je nekvalitní a neumožňuje jakoukoliv spolehlivou identifikaci vozidla, např. podle registrační značky, nadstandardní výbavy apod. Co se týče policisty Š., který použitý rychloměr obsluhoval, ten viděl měřené vozidlo toliko pomocí displeje daného přístroje, a to v kvalitě zachycené ve spisové dokumentaci. Navíc dle názoru žalobce nevyloučil, že by nemohlo být zastaveno jiné vozidlo, než bylo ve skutečnosti měřeno. K tomu žalobce doplnil, že před zastavením jeho vozidla za ním jelo jiné vozidlo tov. značky, které mohlo být zaměněno. Současně ve vztahu k určení měřeného vozidla zpochybnil relevanci záměrného kříže, který je na pořízené fotodokumentaci zachycen a požadoval vznesení dotazu na výrobce použitého rychloměru. Závěrem poté s ohledem na nízkou kvalitu výstupní fotodokumentace navrhl provedení důkazu návodem

k obsluze použitého rychloměru, neboť byla vzdálenost měření o přibližně 200 metrů delší, než je dle návodu považováno za optimální.

Následně bylo vydáno **prvostupňové rozhodnutí**, v jehož odůvodnění příslušný správní orgán po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení uvedl, že na základě provedených svědeckých výpovědí policistů má v kontextu výstupní fotodokumentace z použitého rychloměru, byť nekvalitní, za prokázané, že bylo změřeno vozidlo žalobce, který byl následně zastaven a legitimován. Dle názoru prvostupňového správního orgánu tedy byla záměna měřeného vozidla spolehlivě vyloučena. Stejně tak nepovažoval za důvodnou námitku žalobce ohledně vzdálenosti měření (376,3 metrů), neboť návod k obsluze daného rychloměru umožňuje provádět měření až do 400 metrů, přičemž vzdálenost do 140 metrů je pouze optimální. V návaznosti na provedené dokazování tedy prvostupňový správní orgán dospěl k závěru, že byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, neboť bylo spolehlivě identifikováno nejen měřené vozidlo, ale také osoba, která byla jeho řidičem. Z toho důvodu byly naplněny jak formální, tak materiální znak přestupku, které spočívají v ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, popř. zájmu na zachování života a zdraví všech osob, když ke spáchání přestupku došlo na pozemní komunikaci s hustým silničním provozem. Ve vztahu k subjektivní stránce přestupku poté prvostupňový správní orgán dovodil zavinění ve formě vědomé nedbalosti, neboť je rychlost jízdy ovlivněna samotným řidičem vozidla. Sankce byla s ohledem na okolnosti případu a hodnocení osoby žalobce uložena na samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby. Proti prvostupňovému rozhodnutí bylo poté dne 25. 8. 2015 podáno blanketní odvolání bez zaručeného elektronického podpisu, které bylo v tomto ohledu na výzvu prvostupňového správního orgánu novou zmocněnkyní žalobce paní Denisou Škrabalovou dne 14. 9. 2015 doplněno.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Žaloba není důvodná.

Žalobce předně namítal, že ve správním řízení nebylo provedeno dokazování v souladu se zákonem, neboť jednotlivé listiny založené ve spise nebyly jako důkazy provedeny ani na jednom ústním jednání, kterých se žalobce, resp. jeho zmocněnec, zúčastnil. Na tomto závěru dle jeho názoru nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalovaný se v rámci odvolacího řízení k jednotlivým listinám samostatně i v jejich souvislosti vyjadřoval, neboť není oprávněn tímto způsobem suplovat zákonnou povinnost prvostupňového správního orgánu provést řádně dokazování za účelem zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností.

K tomu krajský soud uvádí, že všechny listiny, které byly dle odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí ve správním řízení považovány za rozhodné, resp. takové, ke kterým bylo přihlédnuto, se nacházejí ve správním spise. Předmětné listiny navíc nebyly ze strany správních orgánů v průběhu řízení dodatečně vyžádány ve smyslu ust. § 53 odst. 1 správního řádu, ale jednalo se o listiny, které byly správnímu orgánu postoupeny Městskou policií Holešov, a to spolu s úředním záznamem a oznámením přestupku. Krajský soud se částečně ztotožňuje s tvrzením žalobce, že za standardní postup lze označit situaci, kdy jsou jednotlivé listiny obsažené ve spise a rozhodné pro vydání rozhodnutí uvedeny v protokolu o ústním jednání. Z toho však automaticky nelze dovodit, že opomenutí takového postupu má za následek nezákonnost rozhodnutí, resp. že je jeho důsledkem zásah do procesních práv obviněného z přestupku, který se tak nemůže s jejich obsahem seznámit a zvolit na základě toho odpovídající procesní strategii. Je totiž třeba v souladu se žalovaným citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014-25 (všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), poukázat na skutečnost, že postup stanovený v ust. § 53 odst. 6 správního řádu, tedy provedení záznamu do spisu o provedení důkazu listinou a čtení jejího obsahu, se nevztahuje paušálně na všechny listiny, které byly pro účely vydání rozhodnutí opatřeny. Pokud jsou po celou dobu řízení součástí spisové dokumentace a žalobce se má možnost s jejich obsahem na základě realizace jeho práva nahlížet do spisu dle ust. § 38 odst. 1 správního řádu, popř. práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, seznámit, pak by bylo čtení takových listin během ústního jednání pouze nadbytečným úkonem, který nepředstavuje pro účely samotného řízení a právního postavení obviněného z přestupku žádnou přidanou hodnotu.

Stejný způsobem se ostatně vyjádřil Nejvyšší správní soud rovněž ve svém rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, když uvedl, že: *„Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastník řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídít ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, nebo ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014 – 25, ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 As 107/2011 nebo ze dne 22. 10. 2008, č. j. 6 As 51/2007 – 228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011 – 163, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.*

V projednávané věci byla nařízena celkem dvě ústní jednání, a to z důvodu provedení důkazu svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, o nichž byl rovněž pořízen protokol. Obou ústních jednání se účastnil zmocněnec žalobce, popř. jeho substitut. Součástí jednotlivých protokolů o ústním jednání je poté rovněž poučení účastníka řízení o tom, že může nahlížet do spisu a musí mu být dána možnost seznámit se s podklady pro vydání

rozhodnutí ve smyslu ust. § 38 odst. 1 a ust. § 36 odst. 3 správního řádu. V této souvislosti je dále výslovně uvedeno, že žalobci, resp. jeho zmocněnci a substitutovi, bylo umožněno nahlédnout do spisu, což stvrdili svým podpisem. Krajský soud se tedy domnívá, že tímto postupem správních orgánů nebylo porušeno procesních práv žalobce, neboť se měl prokazatelně možnost s listinnými podklady pro vydání rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k jejich obsahu.

Na druhou stranu je třeba připustit, což ostatně učinil sám žalovaný, že nelze tento závěr bez dalšího uplatnit také ve vztahu k výňatku z návodu k obsluze použitého rychloměru, který byl tvořen pouze jednou listinou obsahující technické údaje daného zařízení, přičemž byl do spisu vložen až po konání obou ústních jednání. Žalobci přitom nebyla dána opětovně možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, resp. nebyl o této možnosti s odkazem na doplnění spisové dokumentace znovu poučen. Dle názoru krajského soudu se nepochybně jedná o procesní pochybení prvostupňového správního orgánu. Je však třeba vždy posuzovat, zda se jedná s ohledem na konkrétní okolnosti případu o pochybení natolik zásadního významu, že má samo o sobě za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. V tomto kontextu je vhodné připomenout, že zpochybnění platnosti provedeného měření s ohledem na výrazné překročení optimální vzdálenosti měření stanovené návodem k obsluze použitého rychloměru, bylo jednou z námitek, které žalobce uplatnil nejen v žalobě, ale rovněž ve svém vyjádření ze dne 8. 7. 2015, tedy ještě před založením dané listiny do spisu dne 20. 7. 2015 a před vydáním prvostupňového rozhodnutí. V daném vyjádření přímo uvedl, že hranice optimální vzdálenosti měření je 140 metrů, přičemž policisté ji v projednávané věci překročili až o 200 metrů (376,3 metrů). Je však vhodné doplnit, že sám žalobce nenamítal neplatnost měření, ale poukazoval na vyšší pravděpodobnost výskytu chyby měření. Ostatně ani prvostupňový správní orgán nezpochybnil, že optimální vzdálenost měření je do 140 metrů, pouze dovedl, že její překročení nemá za následek neplatnost měření, pakliže byla dle návodu k obsluze dodržena maximální možná vzdálenost 400 metrů. Jelikož tedy byly technické parametry měřícího zařízení žalobci nepochybně známy a nebylo mu znemožněno namítat nesprávnost provedeného měření, je nedodržení postupu dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu sice vadou, ale nikoliv natolik zásadní, že by měla za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé.

Krajský soud se neztotožňuje ani se související námitkou žalobce, že prvostupňový správní orgán neuvedl, které důkazy považoval pro účely vydání svého rozhodnutí za rozhodné a jakým způsobem je hodnotil. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se totiž příslušný správní orgán odkazoval nejen na obsah úředního záznamu a oznámení přestupku, ale také jednotlivé listiny založené ve spise, a to ověřovací list použitého rychloměru, osvědčení o proškolení policistů, evidenční kartu řidiče a rovněž do spisu dodatečně založený výňatek návodu k obsluze použitého rychloměru. Stejně tak prvostupňový správní orgán jednotlivé listiny hodnotil v kontextu provedených svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Pokud žalovaný dále některé úvahy prvostupňového správního orgánu doplnil, resp. podrobněji rozvedl, nelze tuto skutečnost považovat za suplování činnosti správního orgánu prvního stupně, jak naznačil žalobce. V tomto ohledu se je naopak třeba ztotožnit s názorem žalovaného, že správní řízení tvoří jeden celek, což ostatně žalovanému umožňuje, aby stejně jako v projednávané věci postupoval dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a doplnil skutkovou větu výroku o vině o konkretizaci místa spáchání přestupku či údaje týkající se míry překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. příměreně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 – 47). V tomto ohledu je limitován pouze tím, že jeho rozhodnutí nesmí být pro žalobce překvapivé, resp. nemůže rozšířit řízení na další skutkové podstaty správních deliktů. Obecně je však preferováno, aby odvolací správní orgán upřednostnil změnu rozhodnutí před jeho zrušením, pakliže jsou pro tento postup splněny

zákonné podmínky (srov. JEMELKA, L. a kol. Správní řád: komentář. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 502-512).

Žalobce dále namítal, že listina označená jako „*Návrh úseků k měření rychlosti Městskou policií Holešov pro rok 2015*“, která byla prvostupňovému správnímu orgánu postoupena jako součást policejní dokumentace, nebyla správními orgány v rámci odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí explicitně uvedena a náležitě hodnocena. V této souvislosti žalobce označil danou listinu za opomenutý důkaz a doplnil, že z jejího obsahu není z důvodů absence potřebných údajů zřejmé, zda byla náležitě schválena a zda byla tedy Městská policie Holešov v rozhodné době oprávněna provádět v místě údajného spáchání přestupku měření rychlosti či nikoliv. Krajský soud předně připomíná, že daná listina byla ve správním spisu po celou dobu řízení založena a žalobci bylo umožněno seznámit se s jejím obsahem, a to v rámci realizace jeho procesních práv obviněného z přestupku dle ust. § 38 odst. 1 a ust. § 36 odst. 3 správního řádu. V tomto ohledu je třeba přisvědčit žalovanému, že žalobce ve vztahu k dané listině či obecně oprávnění Městské policie Holešov provádět v rozhodném místě měření rychlosti ve správním řízení nic nenamítal. Je tedy přirozené, že v případě, kdy správní orgány neměly v kontextu provedení dokazování o platnosti dané listiny a průběhu měření žádné pochybnosti, nevěnovaly jejímu obsahu v rámci odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí speciální pozornost.

Co se týče námítky vůči platnosti uvedené listiny, krajský soud k tomu uvádí, že primárně je třeba vycházet z ust. § 79a zákona o silničním provozu, který stanovuje, že: „*Za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*“ Dotčená právní úprava nespecifikuje, jaké náležitosti musí určení míst pro účely provádění měření rychlosti obecní policií obsahovat. Z povahy věci lze ovšem dovodit, že by z takové listiny mělo být patrné, že se týká právě určení úseků pro měření rychlosti, konkrétního časového a místního rozsahu, přičemž by mělo být zřejmé, že byla vyhotovena a schválena oprávněnou osobou. V projednávané věci je ve spisu založena listina, která je výslovně jako návrh úseků měření rychlosti příslušnou obecní policií označena, přičemž jsou explicitně uvedeny úseky města Holešov, na kterých může být měření v době od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015 prováděno. Stejně tak není pochyb o tom, že listina byla vypracována pověřenou osobou Městské policie Holešov a schválena starostou dotyčné obce, o čemž svědčí nejen podpisy jednotlivých osob, ale také oficiální razítko obecní policie. Pochybnosti tedy může vyvolávat pouze žalobcem namítaná skutečnost, že schválení dané listiny a jejího obsahu Policií ČR lze dovodit pouze z razítka její podatelny a rukou psané věty „*Vyhodnoceno a schváleno VÚO KM v platném rozsahu 4. 12. 2014*“, která je opatřena podpisem blíže neidentifikovatelné osoby. Krajský soud dává žalobci za pravdu, že by bylo nepochybně žádoucí, pokud by byla oprávněná osoba Policie ČR jednoznačně identifikována, aby tak byly odstraněny veškeré možné pochybnosti. Je však nutné doplnit, že se nejedná o soukromoprávní listinu, neboť byla nepochybně vydána Městskou policií Holešov při výkonu její pravomoci, a to s odkazem na výše citované § 79a zákona o silničním provozu. Z toho důvodu krajský soud nepovažuje žalobcem namítaný nedostatek za natolik zásadní, aby byl způsobilý vyvolat důvodné pochybnosti o platnosti listiny, která je v souladu s ust. § 53 odst. 3 správního řádu veřejnoprávního charakteru, čímž je u ní dána presumpce pravosti a pravdivosti. K jejímu schválení pak bez pochyb došlo dlouhou dobu před spácháním přestupkového jednání, které je žalobci kladeno za vinu a jehož se měl dopustit v listinou stanoveném časovém období a místním určení. Konec konců i sám žalobce in eventum na jiném místě (body 46 – 47) své žaloby přiznává, že měřené úseky mohly být vymezeny tak, jak je uvedeno v předmětné listině.

Další námitka žalobce směřovala vůči absenci uvedení formy zavinění ve výroku prvostupňového rozhodnutí, což může mít dle názoru žalobce negativní vliv na hodnocení jeho osoby v jiných řízeních. Dle názoru krajského soudu však není tato námitka bez ohledu na související argumentaci důvodná, neboť je třeba vždy vycházet z právní úpravy platné a účinné v době rozhodování správního orgánu. V projednávané věci došlo k vydání prvostupňového rozhodnutí dne 29. 7. 2015, přičemž v dané době stanovovalo dnes již neplatné ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění do 30. 9. 2015 (dále též „zákon o přestupcích“), že: „*Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*“ Povinnost správních orgánů uvádět do výroku rozhodnutí rovněž údaj o formě zavinění totiž byla do příslušné právní úpravy zakotvena až novelou zákona o přestupcích, účinnou ode dne 1. 10. 2015. V této souvislosti pak nelze argumentovat ani odkazem na skutečnost, že pozdější právní úpravu lze použít, pakliže je to pro obviněného z přestupku příznivější, neboť se legislativní změna týkala pouze úpravy formální stránky rozhodnutí, resp. jeho náležitostí, nikoliv odpovědnosti za spáchaný přestupek (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 As 301/2016 – 36).

V této souvislosti žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že prvostupňový správní orgán nesprávně vyhodnotil subjektivní stránku přestupku, když dovodil zavinění ve formě vědomé nedbalosti jen proto, že rychlost vozidla je závislá na řidiči vozidla. V tomto ohledu dává krajský soud žalobci za pravdu, že vědomá forma nedbalosti nebyla v řízení dostatečně prokázána. To, že rychlost vozidla obecně závisí na samotném řidiči nelze zpochybnit, ale pro účely naplnění zavinění ve formě vědomé nedbalosti by dle ust. § 4 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích muselo být prokázáno, že žalobce: „*věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí*“. Prvostupňový správní orgán se nicméně vůbec nezabýval tím, zda žalobce o překročení nejvyšší dovolené rychlosti věděl či nikoliv. Z toho důvodu je možné v projednávané věci hovořit toliko o naplnění subjektivní stránky přestupku ve formě nevědomé nedbalosti, která je pro účely naplnění formální stránky přestupku dostačující. Toto pochybení správního orgánu by mohlo mít teoreticky vliv nikoliv na právní kvalifikaci, ale výši stanovené sankce, při jejíž výměře by měla být dle ust. § 12 zákona o přestupcích zohledněna také míra zavinění pachatele. Krajský soud však připomíná, že v projednávané věci byla žalobci uložena pokuta na samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby. Přestože tedy prvostupňový správní orgán postupoval v tomto ohledu nesprávně, jeho pochybení nemělo za následek zásah do žalobcových práv. Z toho důvodu se dle názoru krajského soudu nejedná o vadu, který by měla za následek nezákonnost prvostupňového rozhodnutí.

Kromě náležitostí rozhodnutí správních orgánů poté žalobce namítal, že policisty nebylo změřeno jeho vozidlo, resp. že mohlo dojít k záměně měřeného a zastaveného vozidla, což nelze vyvrátit nekvalitní výstupní fotodokumentací z použitého rychloměru či svědeckou výpovědí policistů, kteří vozidlo neměli po celou dobu v přímém dohledu. Krajský soud nepovažuje danou námitku za důvodnou. Předně je třeba vycházet z listinných podkladů založených ve spisu, jako je úřední záznam, oznámení přestupku a související fotodokumentace. Z jejich obsahu vyplývá, že bylo změřeno a posléze zastaveno vozidlo tov. značky, přičemž byl řidič na základě předložených dokladů ztotožněn jako žalobce. Co se týče výstupní fotodokumentace, ta je opravdu vlivem větší vzdálenosti měření nízké kvality, přestože z ní lze vyzpytovat, že v době měření se za vozidlem označeným

záměrným křížem pohybovalo pouze jedno další vozidlo odlišného typu a velikosti. Pokud by i přesto byly dány důvodné pochybnosti, je třeba je považovat za vyvrácené konzistentní svědeckou výpověď obou policistů, kteří záměnu vozidel na dotaz správního orgánu výslovně vyloučili. Tvzení žalobce, že policista Š. sledoval vozidlo toliko prostřednictvím displeje rychloměru, protože jej nemohl mít až do zastavení v dohledu, je pouze spekulativní úvahou, která nemá oporu ve svědeckých výpovědích a které navíc nijak nereflektuje přítomnost druhého z policistů.

Krajský soud dále neuvěřil ani žalobcem prezentované verzi skutkového stavu, kdy měl se svým vozidlem vjíždět na danou pozemní komunikaci z parkoviště obchodního domu Tesco, které je od měřicího stanoviště (benzinové čerpací stanice) vzdáleno toliko 170 metrů, nikoliv 376,3 metrů, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. K prokázání svých tvrzení žalobce navrhl výslech dvou svědků, kteří měli být v rozhodné době jeho spolujezdcí, a to V. Ř. a J. P. Krajský soud k tomu uvádí, že z policejní dokumentace, včetně snímku pořízeného z použitého rychloměru, je patrné, že měření bylo prováděno na vzdálenost 376,3 metrů. Tuto skutečnost nevyvrací ani svědecké výpovědi policistů, přičemž policista Š. dokonce explicitně uvedl, že měření vozidel probíhalo na vzdálenost 300-500 metrů. Jak je patrné z veřejně dostupných map, uvedená vzdálenost přibližně koresponduje s délkou měřeného úseku od křižovatky ul. Palackého s ulicí 6. května až k údajnému místu měření u benzinové čerpací stanice. Je navíc vhodné doplnit, že žalobce tuto skutečnost ve správním řízení nenamítal, přestože v něm prostřednictvím svých zmocněnců aktivně vystupoval. Nad rámec uvedeného krajský soud uvádí, že dle úředního záznamu a svědeckých výpovědí policistů se ve vozidle žalobce skutečně nacházely další osoby. Domnívá se však, že se s největší pravděpodobností nemohlo jednat o ty osoby, které jsou jako svědci navrženi. Důvodem je skutečnost, že pan J. P. je jako svědek krajskému soudu navrhován ve věcech přezkoumání rozhodnutí o přestupku s určitou pravidelností (např. řízení vedená pod sp. zn. 33 A 23/2016 a sp. zn. 22 A 8/2016). Z těchto důvodů považuje krajský soud danou námitku za účelovou.

Pokud se jedná o námitku žalobce ohledně neprovedení důkazu návodem k obsluze použitého rychloměru, resp. neplatnosti měření s ohledem na výrazné překročení optimální vzdálenosti měření, k té se již krajský soud částečně vyjádřil ve vztahu k otázce provádění listinných důkazů založených ve spise. Na tomto místě tak pouze opakuje, že rozhodná část návodu k obsluze použitého rychloměru ohledně technických parametrů byla do spisu, byť nestandardně, založena. Mezi žalobcem a žalovaným navíc nepanuje spor ohledně toho, že došlo k překročení optimální vzdálenosti měření (140 metrů), přičemž rozhodné je dle dané části návodu k obsluze pouze to, že bylo měření provedeno do vzdálenosti 400 metrů, což nebylo žalobcem nijak zpochybněno.

Kromě toho žalobce brojil proti způsobu vymezení místa spáchání přestupku ve výroku napadeného rozhodnutí, neboť je dle jeho názoru nesrozumitelné. S tímto názorem se krajský soud rovněž neztotožňuje. Žalovaný naopak místo spáchání přestupku změnou prvostupňového rozhodnutí ještě konkretizoval ve smyslu skutečností jednoznačně plynoucích ze správního spisu a vymezil je následujícím způsobem: „*dne 4. 4. 2015 v čase 10:56 hod. v obci Holešov na ulici Palackého ve vzdálenosti 376,3 metrů od benzinové čerpací stanice ve směru křižovatky ulice Palackého a ulice 6. května, ve směru jízdy od centra města Holešova...*“ Pokud žalobce v tomto kontextu zpochybňuje umístění uvedené benzinové čerpací stanice, je třeba odkázat na vyjádření žalovaného a také veřejně dostupné mapy, dle kterých se v dané oblasti města Holešov skutečně nachází pouze jediná benzinová čerpací stanice. Dané vymezení místa spáchání přestupku tak nejen vylučuje jeho záměnu s jiným přestupkem, ale také prokazuje, že k měření došlo v úseku schváleném Policií ČR ve

výše uvedené listině „*Návrh úseků k měření rychlosti Městskou policií Holešov pro rok 2015*“, tedy na ulici Palackého mezi křižovatkou s ulicí Krátkou a křižovatkou s ulicí Nár. bojovníků (k otázce vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39).

Poslední námitka žalobce poté směřovala proti zdůvodnění materiální stránky přestupku, neboť dle jeho názoru nelze považovat jednání spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti pouze o 10 km/hod. za závažné, resp. ohrožující život a zdraví ostatních účastníků silničního provozu. Krajský soud považuje tuto námitku za nedůvodnou. Prvostupňový správní orgán přezkoumatelným způsobem uvedl, že závažnost daného přestupku je zvýšena tím, že se jej žalobce dopustil v dopoledních hodinách v obci, a to na frekventované pozemní komunikaci. Jeho úvahy pak žalovaný v napadeném rozhodnutí dále rozvedl, když se podrobně zabýval otázkou prodloužení brzdné dráhy vozidla při vyšších rychlostech. Dle názoru krajského soudu je toto zdůvodnění zcela dostačující a reflektující jak odborné poznatky, tak realitu silničního provozu v zastavěném území obce.

S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. ledna 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.